

ת"פ 23125/02/12 - מדינת ישראל נגד וציסלאב נחשונב, יניב חנניאב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 23125-02-12 מדינת ישראל נ' נחשונב ואח'

בפני כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מדינת ישראל

נגד

1. וציסלאב נחשונב
2. יניב חנניאב

החלטה

רקע

בתאריך 14.2.12 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום אשר ייחס לשניהם ביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור ובנוסף לכך עבירה של איומים לנאשם 1 ועבירה של הפרעה לשוטר לנאשם 2.

בכתב האישום המתוקן (אשר פרטי סעיף 4 לעובדותיו תוקנו בחודש אוקטובר 2012), טענה המאשימה כי ביום 5.9.11, בסביבות השעה 03:30, בסמוך לבתי הנאשמים באור עקיבא, איים נאשם 1 על הפקח אורי שחר באמרו לו - תוך שהניח את ידו על חזהו: **"חברים שלך היו פה, תלך גם אתה ואם לא תלך, לא תראה את המחר"**. משהגיעו אל המקום שוטרים, העליבם נאשם 1 בכך שצעק לעברם: **"אני אזיין את כולכם, מי אתם בכלל, אני שם זין על המשטרה, אף אחד לא יכול לדבר איתי פה"**. בהמשך, כך על פי כתב האישום, הוסיף נאשם 1 ואיים על הפקח באמרו: **"אני אשלם לשוק האפור כמה שצריך בשביל לחסל אותך, אתה לא תעבוד יותר באור עקיבא, אם אני אתאבד אני אקח אותך איתי, אני איש עסקים יש לי כסף ואני אשלם למי שצריך על מנת שלא תראה את המחר"**. משבקש השוטר שרון בוחבוט לעצור את נאשם 1, פנה אליו נאשם 2 והעליבו בכך שאמר לו: **"אני שם זין על כולכם, אתם לא תעצרו את ולדיסלב"**, וכן הפריע לו והכשילו בכך שמנע ממנו בגופו מלהגיע אל נאשם 1. בהמשך, בדרך אל תחנת המשטרה בחדרה, איים נאשם 1 על השוטרים חגי ג'ינה וגילת ידן באמרו: **"אני אדפוק כדור בכל אחד מכם, אני אזיין את כולכם, אני איש מוטן בבית של כל אחד מכם, אתם לא מכירים את המשפחה שלי, אני אדבר עם שמחה יוסיפוב ראש העיר, אתם לא תעבדו פה יותר"** והעליב אתהשוטר יוסי זרוג בכך שאמר לו: **"ימישקפופר, גנבו לך את הסנדויץ' מהתיק בבית הספר, היית ילד כאפות, אתה מרגיש גבר על מדים"**. בתחנת המשטרה הוסיף נאשם 1 ואיים גם על השוטר האיל מונזר בכך שאמר לו: **"אני אפגע בך, במשפחה שלך ובמשפח של אורי"** ועל השוטרת ליאת חביב בכך שאמר לה: **"אני ארה בך, רק תחכי"**. בנסיבות אלה פנה נאשם 1 פעם נוספת אל השוטר יוסי זרוג ואמר לו: **"אתה מניאק, התעסקת עם פושעים, אני אשלח אליך את דומרני מפרדס**

כך, הפשע יוריד אותך".

עדי התביעה העידו ולאחר שתמה פרשת התביעה, טען הסניגור כי "אין להשיב לאשמה".

במהלך שלושה דיוני הוכחות שהתקיימו בימים 16.10.13, 8.1.14 ו- 15.1.14, השמיעה המאשימה את עדיה, והגישה ראיותיה. בדיון הראשון נשמעו עדויותיהם של השוטרים שרון בוחבוט, אליאב שדה ויוסי זרוג. בדיון השני - בהעדר נאשם 2 אשר לא התייצב על אף שמועד הדיון היה ידוע לו - נשמעו עדויותיהם של השוטרים אורן ארזי והאיל מונזר וכן עדות הפקח אורי שחר ואילו בדיון השלישי אליו לא התייצב ב"כ נאשם 1, העיד השוטר חגי ג'ינה וב"כ המאשימה הכריזה כי אלו עדיה.

מיד לאחר הכרזה זו, הודיעה ב"כ המאשימה כי לנוכח תוכן עדותו של הפקח אורי שחר בדבר היות נאשם 1 בגילופין בשעת האירועים נשוא כתב האישום, היא חוזרת בה מייחוס עבירת האיומים לנאשם זה. בנוסף לכך בקשה ב"כ המאשימה להבהיר כי בבוא העת ובהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1981 היא תבקש להרשיע את נאשם 1 באמירות נוספות שהוא השמיע כלפי השוטרים ואשר אינן מפורטות בכתב האישום, אך עלו בעדויות ויש גם בהן יש כדי לבסס את העבירה של העלבת עובד ציבור.

בשלב זה העלה ב"כ נאשם 2 עוה"ד ניב ישי, טענת "אין להשיב לאשמה" לגבי נאשם זה.

ב"כ נאשם 1 הודיע כי אין בכוונתו לטעון טענת "אין להשיב לאשמה" בשמו של נאשם 1.

בפתח תגובתה בכתב לטענות ב"כ נאשם 2, הודיעה המאשימה כי החליטה שלא לבקש את הרשעתו של נאשם 2 בעבירה של העלבת עובד ציבור אלא בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בלבד.

כך, נותרו בסופו של דבר בכתב האישום עבירה של העלבת עובד ציבור המיוחסת לנאשם 1 ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו המיוחסת לנאשם 2.

פרטי טענת "אין להשיב לאשמה" לגבי נאשם 2 בנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו

במסגרת בקשתו לפטור את נאשם 2 מלהשיב לאשמה הנ"ל ולזכותו גם מן העבירה הזו כבר בשלב זה, העלה בפני בא כוחו טענות אלה:

- טענה כללית לפיה נאשם 2 מנע בגופו את הגעת השוטר שרון בוחבוט (להלן: "השוטר") אל נאשם 1, איננה מספיקה לשם הרשעה בעבירה זו, שכן טיב מעשה המניעה לא הוכח: "כדי להרשיע אדם בעבירה הזו צריך לדעת

קודם כל מה קרה בארוע, מה היתה ההפרעה. אם היתה חסימה בגוף, איזו. האם היא היתה ממושכת או לא, ממרחק או לא ממרחק. האם כאשר השוטר בקש מהנאשם לזוז הוא זז או לא זז...".

גם אם נאשם 2 חסם את השוטר בגופו, הרי שהעבירה הנכונה שעל המאשימה היה לייחס לו בגין מעשה זה היא עבירה לפי סעיף 47 לחוק סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

בדו"ח הפעולה **ת/2** כתב השוטר דברים שהתבררו בעדותו כלא נכונים. כך - בעדותו טען השוטר כי לא אמר לנאשם 2 לזוז על מנת שיוכל להגיע אל נאשם 1 ובעוד שב**ת/2** כתב כי נאשם 2 היה זה שניגש אליו ויזם את המגע עמו, בעדותו בבית המשפט טען תחילה כי הוא היה זה שניגש אל הנאשם ולאחר מכן אמר ש"זה לא משנה מי ניגש אל מי". בנוסף לכך טען השוטר בעדותו בבית המשפט כי נאשם 2 עמד בתוך קבוצה של אנשים ואילו ב- ת/2 אין לטענה זו כל זכר.

בכל מקרה, לפי גרסתו של השוטר בבית המשפט, מעשהו של נאשם 2 התמצה בכך שהוא לכל היותר עמד מולו וקילל אותו. לפיכך, אם המאשימה עצמה הגיעה למסקנה כי הקללות שהושמעו אינן עולות כדי עבירה של העלבת עובד ציבור, נשאלת השאלה כיצד היא מבקשת לבסס על מילים אלה הרשעה במעשה מניעה פיזי.

תשובת המאשימה

בעדותו בבית המשפט תיאר השוטר שרון בוחבוט את תגובתו של נאשם 2 לכך שהוא ניגש לכיוונו של נאשם 1 על מנת לעצרו והסביר כי נאשם 2 ניגש אליו, נעמד מולו, אמר לו "אתם לא תעצרו את ולדיסלב" וכשהוא ביקש ממנו לזוז, קילל אותו.

לנוכח פירוש המילה "הפרעה" כ"שימת מכשול ומניעה" הרי שאם נאשם 2 מנע בגופו את השוטר מלעצור את נאשם 1, הוא הפריע לו במילוי תפקידו.

הסמכות לבחירת סעיף האישום הרלבנטי, בהתאם לעובדותיו ונסיבותיו של כל ארוע וארוע, נתונה למאשימה בלבד.

השוטר שרון בוחבוט אמנם אמר שהוא לא זוכר מה גרם לו לרצות לעצור את נאשם 1, אך זכר היטב את התנהגותו של נאשם 2 אשר הפריע לו לעשות כן בכך שנעמד מולו, אמר לו "אתם לא תעצרו את ולדיסלב", לא נענה לבקשתו כי יזוז וקילל אותו.

הן בדו"ח הפעולה **ת/2** והן בעדותו בבית המשפט תיאר השוטר את הארוע כארוע רב משתתפים ולכן אין בגרסתו סתירה כלשהי.

אין זה נכון שהשוטר שרון בוחבוט אמר כי הוא לא יודע מה עשה לאחר שנאשם 2 מנע ממנו את מעצרו של נאשם 1, אלא אמר שהוא לא זוכר זאת לפרטי פרטים.

דין והכרעה

סעיף 158 לחוק סדר הדין פלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, קובע כי:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט

את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע

את דברו בעניין..."

ככלל, חובתה של המאשימה היא להניח בפני בית המשפט ראיות להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם. מקום בו לא עמדה המאשימה בחובה זו ולא הביאה ראיות אשר יש בהן על פניהן כדי לבסס הרשעה, לא תקום חובתו של נאשם להשיב לאשמה.

בבחינת ראיות המאשימה בהקשר זה די בכך שבית המשפט ישתכנע כי קיימות ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום. בשלב זה, אין הוא נדרש להכריע בשאלת דיות הראיות וגם או במידת מהימנותן וכן אין הוא בודק האם המאשימה הוכיחה קיומן של ראיות סיוע או דבר לחיזוק, מקום בו נדרשות כאלה.

בשלב זה על בית המשפט לשקול האם - בהנחה שינתן בעדויות שנשמעו ובראיות שהוצגו מלוא האמון ומלוא המשקל הראייתי - יהא מקום להרשיע את הנאשם.

לעניין זה ר' דברי כב' השופט שמגר (כתוארו אז), בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואחרים:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה

אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה

שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען

כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי

בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה

מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל

מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם...

... לא בשלב זה על בית-המשפט לבחון את משקלן של הראיות ואת מהימנותם

של העדים שהביאו ראיות אלה. מה שעליו לבחון הוא אם ישנה ראיה או לאו,

ובמילים, 'ראיה כלשהיא' אינני מתכוון לקורטוב (allitnics) של ראיה, אם בית

המשפט סבור כי יש ראיות על נקודות חשובות אלה או אחרות, הרי תיקרא

ההגנה להשיב."

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים על רקע העדויות ששמעתי והראיות שהונחו בפני עד כה, הנני מחליטה לדחות את טענת ב"כ נאשם 2 לפיה אין מקום לחייב את מרשו במתן תשובה לאשמה המיוחסת לו בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. ואלה הם נימוקי:

א. בדו"ח הפעולה שלו, שנכתב כשעה וחצי לאחר הארוע, כתב השוטרי שרון בוחבוט כי באותו לילה (5.9.11 בשעה 03:07), במהלך סיור שגרתי, הוא קבל הודעה בדבר הפרעת מנוחה ברח' התמר באור עקיבא. בהגיעו אל המקום ביחד עם השוטרת דניאלה אמסלם, וכשהפקח אורי שוהה שם גם כן, הסתבר לו כי יש במקום מסיבה ובעלי הבית מנעו מהם להכנס.

ואז:

"לאחר דין ודברים עם מספר אנשים במקום קבלנו קללות, איומים וגידופים..."

במהלך הארוע ניגש אלי אחד החוגגים במסיבה בשם יניב חננייב (נאשם 2)

ואמר לי: "אני שם זין כל כולכם, אתם לא תעצרו את ולדיסלב ואף מנע

ממני בגופו להגיע ולעצור את ולדיסלב נחשונב. בקשתי ממנו לזוז והוא

אמר לי אתה לא גבר... ועוד דברים רבים...."

בעדותו בבית המשפט אמר השוטרי כי הוא זוכר את הארוע, אם כי לא לפרטי פרטיו ובתשובה לשאלת ב"כ נאשם 2 אמר שהוא ראה את נאשם 2 לראשונה "בתוך ההמולה של האנשים, כשהוא מנע ממני לעצור אנשים אחרים" (עמ' 13 ש' 28).

השוטרי הודה כי הוא איננו זוכר כיצד בדיוק נאשם 2 עשה זאת ואולם ציין כי אם בדו"ח כתב שהוא עשה כן בגופו, הרי שכך הדבר ארע וכדבריו: "אם הוא היה מתנגד בצורה של אלימות הייתי רושם. אבל אם הוא היה עומד לפני ומקלל אז הוא מנע בגופו" (עמ' 16, ש' 11-14).

כטענת ב"כ נאשם 2 השוטרי אכן אישר בתשובה לשאלותיו כי הוא ניגש אל נאשם 2 כשהוא קילל אותו, בעוד שבדוחו **2/** הוא כתב שנאשם 2 היה זה שניגש אליו ולשאלה בדבר הסתירה בין שני תיאורים אלה, השיב הוא: "מה זה משנה מי ניגש אל מי" (עמ' 17, ש' 5).

עמוד 5

ב. סעיף 275 לחוק העונשין תשל"ז-1977, קובע כך:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק

או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר,

דינו מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

המושגים "להפריע" או "להכשיל" זכו בפסיקת בתי המשפט למשמעות רחבה. כך, "הפרעה" איננה טענה מגע פיזי אלא מתאפיינת ב"הפרעה" במובנה הלשוני (ר' בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי, **"על הדין בפלילים, חוק העונשין"**, חלק שלישי, עמ' 1657). עוד נקבע כי עסקין במעשה כלשהו, מכל סוג שהוא אשר תהיה לו מסוגלות אובייקטיבית להפריע.

ג. ממכלול הראיות עולה כי הארוע נשוא כתב האישום היה אכן ארוע רב משתתפים שבו מטבע הדברים התרכז כל אחד מן השוטרים שהגיעו אל המקום, ב"זוית" אחרת - כך היו המתנדב אליאב שדה, השוטרים יוסי זרוג וחגי ג'ינה וכן השוטרת ליאת חביב, עסוקים בשלבי המרדף והמעצר של נאשם 1 (ר' **"דוחות הפעולה ת/4, ת/5, ת/10 ו- ת/11"**) ואילו השוטר שרון בוחבט עסק במעצרו של נאשם 2 (ר' **ת/2 ו- ת/3**).

לפיכך - כך לטעמי - אין מקום ליתן משקל ראייתי כלשהו לעובדה שאף אחד מאלה לא היה סיפר אודות פרטי תקרית ההפרעה לה טוען השוטר בוחבט, מצד נאשם 2.

ד. במצב דברים זה, ומשלא מצאתי סתירות מהותיות בין האופן שבו תיאר השוטר בוחבט את הארוע בדו"ח הפעולה **ת/2** אשר נכתב על ידו בסמוך לארוע לבין האופן בו הוא תיאור בעדותו בבית המשפט בחלוף זמן ניכר מאז, דעתי היא כי התביעה יצאה ידי חובתה בהצגת ראיות בסיסיות להוכחת אשמתו של נאשם 2 בעבירה הנ"ל וכי יש מקום לחייבו להשיב להאשמה זו.

גם אם אניח כי היה זה השוטר שניגש אל נאשם 2 ולא להיפך, וזה אשר הבין כי בדעת השוטר לעצור את חברו נאשם 1, אמר לו בתגובה לכך "אתם לא תעצרו את ולדיסלב" ואז נעמד מולו או בדרכו ולא זז גם לאחר שנתבקש על ידו לעשות כן - עדיין יש בתיאור זה כדי להניח תשתית ראייתית לכאורית לכך שהתנהגותו של נאשם 2 עלתה בשלב זה של הארוע כדי עבירה של הפרעה לשוטר.

בשולי הדברים אעיר כי על יסודותיה של העבירה לפי סעיף 47 לפסד"פ אליה מכוון ב"כ נאשם 2, נמנים מעשים של שימוש בכח או באיומים ומכיוון שבמקרה שלפני לא מיוחסים לנאשם מעשים כגון אלה, הרי שלטעמי בחירת המאשימה בסעיף העבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נכונה היא.

סוף דבר, לאור הודעת המאשימה בדבר חזרתה בה מהאשמת נאשם 1 בעבירה של איומים לפי סעיף 192

לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ומהאשמת נאשם 2 בעבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק זה, הנני מזכה אותם מביצוע עבירות אלה.

פרשת ההגנה בעניינם של שני הנאשמים בכל הנוגע לעבירות שנותרו בכתב האישום (העלבת עובד ציבור לנאשם 1 והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לנאשם 2), תישמע בפני ביום 7.5.14 בשעה 13:00.

המזכירות תמציא ההחלטה למאשימה, לב"כ נאשם 1 ולב"כ נאשם 2 ותעדכן המועד ביומני.

ניתנה היום, י"ז אדר ב תשע"ד, 19 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.